

Cambra de Comerç
de Manresa

RECULL DE PREMSA

Del 12 al 18 d'abril del 2016

Elaborat per:
serveis de comunicació

ECONOMIA

MODELS D'EFICIÈNCIA DEL CIRCULANT

«Sembla evident que la inversió que fem en traslladar-nos en cotxe a Barcelona és inversament proporcional al profit que en traiem, així com el cost dels recursos que hi fem»

TRIBUNA
UNIVERSITÀRIA

Jordi Soldevila

PROFESSOR COL·LABORADOR DELS ESTUDIS D'ADE
DEL CAMPUS MANRESA DE LA UVIC-UCC

Quan els veïns de les comarques de la Catalunya Central ens desplacem a Barcelona, sovint ho fem amb la certesa que el trànsit des del punt d'origen fins al de destinació serà lent i feixuc a causa de la densitat de vehicles que ens trobarem a la carretera. És ben cert que les vies d'accés a la capital catalana són un embut que, de dilluns a divendres i en determinades hores, no poden encabir tot el trànsit rodat que s'hi amuntega. Hi ha qui decideix resoldre el conflicte fent ús del transport públic, una alternativa necessària però que no sempre satisfà tots els usuaris, especialment aquells que s'han de desplaçar a punts allunyats del centre, de les estacions de trens o les d'autobusos. Altres decideixen llevar-se ben aviat i desplaçar-se a la gran ciutat en vehicle privat, però fent-ho a primeríssima hora amb el confort de saber que, per bé que han dormit menys, el des-

plaçament serà més relaxat.

All llarg dels anys, jo he provat ambdues alternatives, però des de fa uns anys vaig decidir utilitzar la moto per fer els desplaçaments. La versatilitat que ens ofereix un vehicle de dues rodes és imbatible, per bé que cal estar disposat a mullar-se quan plou, a passar fred a l'hivern i a aprendre a zigzaguejar entre vehicles per treure el màxim profit dels avantatges que ens ofereix la moto. El desplaçament des de la capital del Bages fins a Barcelona amb moto fa rumiar molt i molt. Darrerament, he estat pensant força sobre la ineficiència del model de transport que representa el vehicle privat a quatre rodes i n'he fet la comparació amb alguns models d'anàlisi dels Estats Financers. Digueu-me *freaky*, però jo sóc així. I doncs, quins paral·lismes hi trobem? Jo m'he centrat a estudiar dos fronts: la gestió del Capital Circulant i la realització de Beneficis.

El primer capítol fa referència a allò que es coneix com a cicles de caixa (cicles de cobraments i pagaments), altrament conegut com a finançament espontani. La comparança és ben senzilla: la velocitat de les rotacions dels cicles de caixa ens donen idea de la fluïdesa del trànsit de diners dins l'empresa. Cal suposar, doncs, que l'escenari ideal serà aquell en el qual la velocitat de les rotacions sigui prou bona com per afavorir un trànsit fluid, un finan-

çament òptim de l'activitat ordinària de l'empresa sense la participació de terceres persones (entitats financeres, per exemple), talment com el que desitjariem que hi hagués a les vies d'accés a la ciutat de Barcelona.

Un altre paral·lisme rau en el concepte de l'eficiència de les inversions. Al món de la gestió empresarial s'associen inversions als elements d'Actiu, és a dir, tot allò que hi hagi enregistrat a l'Actiu correspon a les inversions, i allò que hi hagi al Passiu correspon a les fonts de finançament, ja sigui propi o aliè. Si tenim present que associem eficiència a la relació que hi ha entre el binomi benefici i inversió duta a terme per assolir aquest benefici, podem acceptar que l'empresa més eficient serà aquella que aconsegueixi maximitzar els guanys amb la mínima inversió possible. Al món de la gestió empresarial, la inversió ideal és aquella que conjuga aquests dos elements i, per tant, qualsevol política de gestió d'eficiència de recursos sap que, o bé aconsegueix millorar el Compte de Resultats, o bé redueix el volum d'inversions enregistrats a l'Actiu, o bé combina ambdues accions.

I, com fer-ho, tot plegat? Des del punt de vista del Balanç, llogant en lloc de comprant, gestionant adequadament l'estoc, fent polítiques actives de gestió de la cartera de clients, minimitzant recursos ociosos

de tresoreria, o qualsevol actuació que permeti rebaixar el volum del capital invertit. Des del punt de vista del Compte de Resultats, cercant fórmules d'eficiència orientades a la realització del resultat d'exploració més elevat possible: des de millorar el Marge Brut, passant pel cost d'estructura fins a arribar al cost del finançament, per exemple.

I, quin és el paral·lisme de tot això amb el trànsit rodat? Sembla prou evident: el binomi resultat/recursos emprats per assolir el resultat és ben penós. Calen 1.500 kg de metall i plàstic embolcallats en forma de vehicle per transportar un individu de menys de 100 kg? Cal construir vials de tres carrils, accessos preferents per a vehicles d'alta ocupació perquè hi passin quatre gats? És eficient disposar de xarxes de càmeres, helicòpters i vehicles de policia per controlar la seguretat del trànsit? I si a sobre hi afegim a la fórmula la despesa associada a combustible, al desgast del vehicle o a l'aparcament al centre de la ciutat, per exemple? Sembla evident que la inversió que fem en traslladar-nos en cotxe a Barcelona és inversament proporcional al profit que en traiem (recordem la inversió en l'Actiu del Balanç), com el cost dels recursos que hi fem (recordem les despeses del Compte de Resultats). L'eficiència del model se'n va en orris.

No seré pas jo qui digui a ningú com hauria de desplaçar-se a la capital catalana. El que sí que us puc dir és que, si veieu un paio en moto que zigzagueja entre les fileres de vehicles aturats, li cedi un xic d'espai i li dediqueu un somriure; no en va, és algú que procura gestionar eficientment el seu model de negoci. Dispenseu, volia dir el seu model de desplaçament.

PODEM FUNCIONAR SENSE GOVERN?

«La voluntat popular expressada a les urnes se situa davant de conviccions ideològiques aparentment irrenunciables»

LLETRES DE CANVI

Pere Casals

PRESIDENT DE LA CAMBRA
DE COMERÇ DE MANRESA

Aquesta poca experiència i voluntat pactista que tenen els nostres representants electes, i la previsible fragmentació dels parlaments a partir d'ara malgrat que la llei electoral afavoreix els partits majoritaris, sembla que ens aboca a llargs períodes d'incertesa i de governs en funcions als quals ens haurem d'anar acostumant. Tard o d'hora hauran d'aprendre que les línies vermelles a vegades s'han de difuminar o posposar.

La voluntat popular expressada a les urnes

se situa davant de conviccions ideològiques aparentment irrenunciables, i si es vol tirar endavant calen certes dosis de pragmatisme. Ja n'aprendran, la por a la regressió postdictadura va blindar el bipartidisme i facilitar majories absolutes amb minoria de vots, i la nostra democràcia s'haurà de fer major d'edat amb uns quants anys de retard.

Però mentrestant la resta de ciutadans ens ho mirem de reüll mentre anem fent per tirar endavant en el nostre dia a dia, que prou costa. I hem descobert que uns quants mesos de negociacions mediàtiques mantenint la provisionalitat, aparentment no aturen res. Fins i tot cada dia hi ha més gent que diu que ja s'hi poden entretenir tant com vulguin, que de moment les dades macroeconòmiques són bones i durant aquest període de provisionalitat no s'inventen lleis que alterin o entorpeixin l'activitat.

Però en una situació de precarietat com l'actual, amb deutes i déficits desbocats, i

tanta gent i empreses que ho passen malament, no n'hi ha prou que tot sembli que va marxant. Hi ha molta feina a fer, i endarrerir-la per no saber negociar o no voler pactar és una greu irresponsabilitat. El baix cost financer del deute, la caiguda de preus del petroli i la paritat de l'euro favorable a les exportacions que fa mesos que dura, ens donen un oxigen que hauríem d'aprofitar per prendre decisions estructurals, nomenar govern, fixar un pla i executar-lo.

Fa anys que s'havia d'haver resolt el finançament autonòmic, el sistema vell ha superat amb escreix la data de caducitat. Està més que debatut el déficit fiscal català, i el vergonyós i perllongat déficit d'inversions en infraestructures a què ens han sotmès. Però en general el sistema de finançament de les autonomies s'ha demostrat mal resolt. Amb l'afegit que la centrifugació de la reducció del déficit que ha fet l'Estat, i el pacte que el govern en funcions està negociant amb

Brussel·les per agreujar-ho, provocaran una situació explosiva si no se'n parla i es resol. També caldria modificar el dubtós pressupost de l'Estat ja aprovat, basat en unes expectatives d'ingressos que no s'aguanten per enlloc.

Si el nou parlament i el nou govern no es posen a treballar prenent decisions no electoralistes en tot això, haurem perdut un any preciós.

A Catalunya no estem gaire millor. Certament tenim parlament i govern en marxa, però no tenim pressupost que respongui a nous plantejaments. De moment només hi ha el prorrogat, que no permet destinar recursos de forma diferent de l'any passat. I per moltes iniciatives que es proposin i s'aprovin, si no es toca el pressupost, no es podran finançar i tirar endavant. Per això, atès que no hi ha majories estables, també cal fer l'esforç de pacte a casa nostra. Tampoc podem demorar-nos un any a encarar els problemes, ni els urgents ni els estructurals.

BancaMarch
Fer créixer, seguir creixent

COINVERTIR
ÉS CRÉIXER JUNTS

Com a mostra del nostre compromís, us convidem a invertir paral·lelament amb nosaltres en projectes de futur.

Sigmund Freud i Carl G. Jung van contribuir junts a l'estudi de la psicoanàlisi.

